

ките офицери слушаха и усиляваха ревността си да обучатъ и приготвятъ, колкото е възможно по-добре и по-скоро своитѣ ученици-българи, защото времето бѣ късо, а войната приближаваше. Българитѣ знаеха да се целятъ и пушкатъ, ала тѣ нѣмаха редъ, не се слушаха, не знаеха да вървятъ въ стѣпка, да отдаватъ честъ на офицеритѣ, да ставатъ на крака, когато трѣбва, да нападатъ наедно и спиратъ споредъ нуждата, защото на такива работи не бѣха учени отъ никого.

Обучението силно се продължи едва 7 дни.

Царъ Александъръ II въ Кишиневъ преглежда новитѣ български войници

Обучението на българскитѣ нови войници трая едва 7 дни, отъ 4 до 12 априлъ (старъ календаръ).

Тѣкмо на 12—24 априлъ 1877 година предъ Кишиневъ стана нѣщо величествено. Предъ града и полето бѣха извадени всички руски войски, добре обучени, облѣчени и въоръжени. Засвириха по пѣтищата музики, затропаха коне. Полето есна. Между рускитѣ войски бѣха извадени и наредени новитѣ български три дружини. Българскитѣ доброволци изглеждаха весели, юначни, ала офицеритѣ имъ не се радваха. Тѣ се бояха, че доброволцитѣ не сж обучени тѣй хубаво, та да могатъ да минатъ безпогрѣшно предъ царя.

Какво имаше да става? Очакваше се нѣщо много важно. Неочаквано наново всички барабани затумкаха и музикитѣ грѣмко засвириха, знамената се издигатъ и високо развѣватъ. Тѣкмо по 10 часа чува се команда: Мирно! Царѣтъ иде! Отзвукътъ на тая команда прозвѣнтява по цѣлото поле. Всички изтрѣпватъ на мѣстото си. Тайнствено пронизва сърцето тракотъ отъ пушки и саби, когато се дава командата „на почетъ“! На става гробна тишина. Спира всѣко движение. Само адютанти и ординарци препускатъ съ коне тукъ-тамъ и се изгубватъ. Почернѣлото отъ хора поле занѣмъ като